

Gil Matamala demostra que la defensa del dret i la justícia no li permet jubilar-se

“Suprem i Constitucional no s’inventen tipus delictius, sinó interpretacions de pura ficció”

Amb les memòries “He pogut fer les paus amb a meva pròpia història i amb molta gent”.

August Gil Matamala, advocat des de 1960, lluitador pels drets humans i la democràcia, ha comentat la seva experiència davant dels tribunals, la seva visió del proper judicial Tribunal Suprem i la intenció de les seves memòries durant l’últim sopar organitzat pel Grup d’Estudis Polítics i *L’Opinió Socialdemòcrata*.

Tot i que la seva edat, 84 anys, l’havia dut a penjar la toga, ara s’ha tornat a col·legiar per tal de poder visitar els presos polítics en la seva condició de lletrat. I es que tot i considerar-se allunyat de la política -va militar al PSUC durant el franquisme i va anar en llocs simbòlics en llistes de la CUP en recents eleccions- li preocupen els esdeveniments recents i vol aportar el seu escalf i consell als processats que aniran a judici d’aquí a poques setmanes.

“No he estat mai un teòric de la política, sinó un activista”, aclareix d’entrada, com advertint que no el sedueix pronunciar-se sobre el moment polític que estem vivint i que prefereix refugiar-se en el que destil·len les seves memòries “*August Gil Matamala. Al principi de tot hi ha la guerra*” escrites per David Fernández i Anna Gabriel (Sembla Llibres) pocs mesos abans del referèndum de l’1-O.

Reconeix que el llibre va ser una iniciativa d’aquests dos exdiputats de la CUP i que, al principi no li va seduir gens perquè era “enfrontar-se a la pròpia vida, des de la infància, passar comptes amb un mateix i amb les persones amb les que has conviscut. Això m’esgarrifava”. Al final, però es va convèncer, i després de llargues sessions de conversa durant 28 mesos, va sortir a la llum la publicació de la que ara està plenament satisfet: “He pogut fer les paus amb a meva pròpia història i amb molta gent”.

Els consells de guerra, negació del dret

Aquest volum recull, com és obvi, gran part del seu combat a les estrades dels tribunals militars, del Tribunal d’Ordre Públic (TOP), de l’Audiència Nacional o de gestions i mediacions davant organismes internacionals, sempre en defensa de les llibertats i dels drets humans. Per això considera que el llibre va adreçar sobre tot als joves que no han conegut l’època fosca del franquisme i uns fets que no han estat prou explicats com, per

exemple, que “es matava. La justícia franquista no era només el TOP, sinó bàsicament els consells de guerra, que eren la negació del dret i amb l’arbitrarietat de que el jutge instructor, el defensor, el fiscal i el tribunal tots eren militars”.

Aquesta experiència de patir la injustícia de la justícia franquista des de 1962 al 1976 fa que Gil Matamala sigui prudent davant els judicis de valor que s’estan fent sobre com anirà la vista del Procés davant el Tribunal Suprem. Considera, per exemple, que no es pot dir que la sentència ja estigui redactada, com opinen alguns sectors independentistes. Ni tampoc que la justícia actual sigui pitjor que l’anterior. “En tot cas, les capes més altes del Suprem i del Constitucional estan donant la volta a la seva pròpia jurisprudència”, raona aquest veterà advocat, per afegir-hi: “No s’inventen tipus delictius, sinó interpretacions de pura ficció”.

En qualsevol cas, tot i que la causa de l’1 d’octubre i els fets de setembre de 2017, a parer seu, “està plena d’irregularitats, sobretot al dret de defensa”, Gil Matamala creu que el Tribunal Suprem, com que sap que serà observat, “es voldrà lluir i per tant acceptarà el dret de defensa, la presentació de proves i de testimonis...”. No és massa entusiasta, però, en que el Tribunal Europeu de Drets Humans ho resolgui d’aquí a un temps. “No seria tan optimista pel TEDH ni tampoc tan pessimista pel Tribunal Suprem”.

Això sí, pensa que s’ha de lluitar des de dins del propi judici per obtenir un resultat el més favorable possible.

1-O: Subestimar l’enemic és imperdonable en política

En el col·loqui no podia faltar, evidentment, més d’una pregunta i la subsegüent reflexió sobre com s’ha dut a terme la implementació dels resultats del referèndum. Aquí, el convidat va retreure a la classe política que ho va gestionar una subestimació de l’enemic. “Això és imperdonable en política”. “Per què es va arribar a aquesta situació el 27 d’octubre si la independència no era tangible” es va preguntar, per tot seguit aclarir que “la independència no és una declaració, és una situació de fet, amb control del territori i reconeixement internacional”. Com sabem, cap de les dues condicions es van complir.

Pau Miserachs, promotor d’aquests sopars polítics i president del Grup d’Estudis Polítics, va definir al seu col·lega Gil Matamala com un advocat “de referència, gens teatral, de treball rigorós, home de conclusions precises, estudiós, home de lleis i de lletres, defensor dels drets humans, de la democràcia i de les llibertats. Poc amic dels guardians del poder, sempre arrengrat contra les formes de l’explotació i les falses ideologies”.

A la presentació, Miserachs va recordar també la llarga lluita dins la clandestinitat i la repressió que va patir per la seva militància i el seu activisme i va acabar felicitant-lo perquè “diu que s’ha jubilat, que no vol dir plegar”.

